

overhovedet. Men det, som har særlig Interesse, det, som det gjælder om at slaa fast ved denne Leilighed, det er, at naar man i det andet Thing har betragtet denne succesfulde Nedgang som en Dækning, en Dækning af de Indtægter, vi opgave, saa er det en Betragtning, som vi paa ingen mulig Maade kunne tiltræde. Det er og bliver en Nedgang i Toldindtægterne, kun med den Forskjel, at de $4\frac{1}{8}$ Mill. kræves strax og ubetinget. Resten, indtil 7 Mill., kræves under visse Betingelser, saaledes at det rent og klart er henvend 7 Mill. Nedgang, som kræves i det foreliggende Forslag. Saa spørge vi altsaa: Kunne vi gaa ind paa at forhandle en Toldreform paa dette Grundlag? Jeg tror, at vi dertil kort og klart maa svare: Nei, det er Noget, som vi ikke kunne gaa ind paa. Vi have tidligere en Gang forkastet et Forslag, der oversendtes os med Fordring om en Nedgang paa 5 Mill., og i Sjør har Folkethinget sendt os et Forslag, der dog nøiedes med en Fordring om en Nedgang paa $3\frac{1}{2}$ Mill. plus Dækning for den øvrige Nedgang. I Aar faae vi nu et Forslag, som kræver over 4 Mill. sieblifik Nedgang og en yderligere Nedgang paa indtil 7 Mill., for hvilken ingen Dækning skal finde Sted. Paa dette Grundlag kunne vi ikke forhandle. De Fordringer, som derved opstilles, ere i den Grad overdrevne, at vi ikke kunne tænke os, at man ved den Smøbekommen, som man selvfølgelig ved en Forhandling om et saadant Reformspørgsmaal maa forudsætte fra begge Sider, kan komme til et rimeligt og forvarligt Resultat, hvilket noksom vil fremgaa af, hvad jeg før bemærkede om Kasseoverstudets Størrelse i Forhold til den Nedgang, som der her er Spørgsmaal om. Nu siger man vel, vi høre enkelte Røster, der lyde: Ja, men det er dog ikke saa slemt ment, som der siges, vi kunne jo nøies med mindre, vi kunne lade os prutte af. De Kjendsgjerninger, der foreligge, vise ikke i den Retning. Jeg skal minde om, at der var stillet et Endringsforslag af et Medlem i det andet Thing, som gif ud paa en Nedgang af $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men det blev forkastet af Flertallet, saaledes at end ikke dette Standpunkt fandtes antageligt. Naar man saa siger: Ja, men Meningen er dog kun den, at det er Krigsskatten, det gjælder os om, naar vi blot faae den bort, saa er det nok, saa vil jeg dertil sige: Ja, hvad er da Meningen med at forlange det mere? Er det kun at stille Fordringer op, for at have noget at slaa af paa, saa maa vi ogsaa indrette os paa den Maade, at vi først forlange en Forhøielse af Toldindtægterne med adskillige Millioner, for at vi saa ogsaa kunne

have Noget at slaa af paa. Det er givet, at det maa vi først gjøre. Hvis det er Meningen, skulle vi nok kunne tilvejebringe et tilsvarende Forhandlingsgrundlag, for at vi saa kunne mødes i Fællesudvalg, men det er vi ikke berettigede til at gaa ud fra, vi maa mene, det er Alvor, hvad der siges os. Løse uansvarlige Paaftande kunne vi ikke tage Hensyn til. Kjendsgjerningen er, at der er voteret et Forslag gaende ud paa en aktuel Nedgang af over 4 Mill., og en eventuel Nedgang yderligere af indtil næsten 7 Mill. Dette Forslag kunne vi ikke acceptere som Forhandlingsgrundlag. Men hvorfor er da Forslaget kommet frem? Ja der er jo en lille Paragraf deri paa 4 Linier, som gaar ud paa at opkræve Tolden paa de i Handelstraktaten med Spanien nævnte Varer med de i dennes Tarif B. fastsatte Beløb, for saa vidt de indføres fra Spanien eller noget andet Land, der har traktatmæssig Adkomst til at nyde samme Begunstigelse, med andre Ord, en Paragraf, der samtykker i de af den spanske Handelstraktat følgende Tarifforandringer. Det var jo ogsaa den Anledning, der bevirkede, at der kom Liv i dette Forslag, at det blev henvist til Finantsudvalget, og at det altsaa blev Gjenstand for Behandling i Stedet for at hvile ubehandlet. Man har saa altsaa bragt disse to Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Toldloven og Spørgsmaalet om Samtykke til de af Handelstraktaten følgende Tarifforandringer, i saadan uadskillig Forbindelse, at herefter er det ene optaget som Bestanddel i det andet, og man har jagt, at det var nødvendigt at sætte disse to Ting i Forbindelse med hinanden, at sammenfoble Toldreformen og Traktaten. Min ærede Kollega i det andet Thing (Scharling), som var Ordfører for Mindretallet, erkærede, at han havde lyttet med den mest spændte Opmærksomhed for at finde, hvad der vel kunde begrunde en saadan Paaftand, men han havde ikke hørt nogensomhelst Begrundelse deraf, og jeg tilstaa, at jeg med den mest spændte Opmærksomhed har læst, hvad der er sagt om denne Ting, men det har ikke været mig muligt at finde nogensomhelst virkelig Begrundelse af denne Paaftand, der for mig staa som et rent og klart diktatorisk Forlangende: det ville vi, saaledes er vor Willie! og af Grunde findes der i Virkeligheden ingen. Naar man har sagt, at den store Befolkning skulde have et Vederlag for den Lettelse, som blev de bedre Stillede til Del ved Formindskelsen af Vintolden, saa skjønner jeg ikke rettere, end at Traktaten jo ogsaa har iagttaget det passende Hensyn til denne Samfundsklasse ved at ophæve Tolden paa den almindelige Forbrugsartikel Salt. Derpaa